

Ѣ запали нейдзѣ руса коса.
Горить коса дур' да цѣрни очи;
Говореше Русанта кралица:
„А егиди Кралю господине!
Прости менѣ големи кабаецъ,
Не гори ми мое бѣло лице,
Що си го често ти целуваше!“ —
„Тука гори, тука да изгоришъ,
Ако немашъ жалба за детенце!“

194.

Еденъ синъ и майка.

Що ѣ щамъ на горна долна земя?
Ели ми ѣ мѣтна вода носитъ?
Ели ми ѣ силенъ огонь горить?
Ели ми ѣ силенъ паша биетъ?
Та не ми ѣ мѣтна вода носитъ,
Нито ми ѣ силенъ огонь горить,
Нито ми ѣ силенъ паша биетъ;
Туку ми ѣ таа цѣрна чума,
Що удрила 'се ми поморила.
Не ми биетъ старо-но и младо.
Тук' ми биетъ кой дека ѣ юнакъ,
Що удрила еденъ синъ у майка,
Го удрила и го поморила.
Кѣта денъ му майка на гробъ одить;
Кѣта утро, „синко, добро утро;“
Кѣта вечеръ, „синко, добаръ вечеръ!
Топла ли ѣ, синко, земна кука?
Мека ли ѣ земяна постеля?
Меки ли ѣ камен-отъ позглава?“
Отъ жалови земя проговори:
„Топла ми ѣ, майко, земна кука,
Мека ми ѣ земяна постеля,
И мекъ ми ѣ камен-отъ позгава:
Немой кѣлни, майко, цѣрна чума,
И тая ѣ, майко, потъ повеля,
Туку кѣлни Имера бербера,